

Jugoslavija pripravljena pomagati Angliji

Za novega angleškega zunanjega ministra je bil imenovan Anthony Eden - Anglija si je zagotovila pomoč sredozemskih držav za slučaj italijanskega napada - Tudi na abesinskih bojiščih se dogodki razvijajo nepovoljno za Italijo

Anglija je dobila novega zunanjega ministra v osebi mladega državnika Anthonyja Edena, ki si je s svojimi potovanji v Berlin in Moskvo, posebno pa s svojim delovanjem v Zenevi znal priboriti mnogo ugleda in spoštovanja. Eden, ki ima sedaj 38 let (mimogrede bodi povedano, da Anglija že od leta 1851 dalje ni imela tako mladega zunanjega ministra), velja za odločnega zaščitnika angleških interesov ter za vnetega pristaša Zveze narodov. Zato se njegovo imenovanje splošno tolmači kot znak, da je angleška vlada sklenila odločneje nastopiti v italijansko-abesinskem sporu. — To mnenje opravičuje tudi dejstvo, da se je londonska vlada obrnila na Jugoslavijo, Turško, Grčijo, Romunsko in Spanijo s posebnimi notami, v katerih poizveduje, ali bi bile navedene države pripravljene pomagati Angliji v slučaju, da bi Italija napadla angleško vojno brodovje v Sredozemskem morju kot odgovor na sankcije.

Jugoslavija in ostale države so obljubile za tak slučaj svojo pomoč, ker jo itak tudi predvideva ženevski pakt; izjavile so, da so pripravljene postaviti svoje vojne luke na razpolago angleškemu brodovju ter tudi, če bo potrebno, dejanski pomagati z vojaškimi sankcijami. Le Spanija še ni odgovorila in, kakor izgleda, bi se njena vlada rada izognila konplikacijam. Važno je, da je tudi po moč Francije že zagotovljena ter so zastopniki angleškega in francoskega generalnega štaba pred par dnevi imeli posebno konferenco, na kateri so se že v podrobnostih domeniili glede skupnega nastopa za slučaj italijanskega napada.

Vest, da bo Eden vodil zunanje posle Velike Britanije, so v Italiji sprejeli z vidnim nezadovoljstvom. Listi pišejo, da se je položaj sedaj le že bolj poslabšal ter da se je za Evropo povečala vojna nevarnost. Edena imajo Italijani slabo zapisanega že od samega začetka in zameril se jim je spet tudi radi svojega zadržanja povodom Hoare-Lavalovih mirovnih predlogov. Italijani obdolžujejo Edena, da je pred vsem on kriv, če so ti predlogi tako klavrno propadli; potom svojih zaupnikov da je namreč dal prezgodaj razglasiti vsebino pariških predlogov, se preden je angleška vlada utegnila mirno razpravljati o njih. Alarmiral je s tem javno mnenje, ki je začelo protestirati, ter je tako preprečil, da bi se London potegnil za načrt, ki sta ga bila izdelala Hoare in Laval.

Politiki in novinarji sedaj ugibajo, kako se bodo prilike nadalje razvijale. Eno izgleda biti gotovo: Anglija ne bo več popuščala. Prepričala se je sedaj, da je skoro vse svetovne javno mnenje proti italijanskim osvojevalnim načrtom in tudi ni več izpostavljena nevarnosti, da bi morala sama nositi morebitne posledice izvajanja sankcij, katere bi Mussolinija mogle dovesti do obupnega koraka. Mussolini sedaj ve, da bo Italija imela proti sebi vojske in mornarice cele vrste držav, če bo ena sama italijanska bomba padla na kakšno angleško vojno ladjo. Torej nimajo v Londonu nobenega tehtnejšega razloga, ki bi jih silil k popustljivosti. In če London ne bo popuščal, bo moral po vsej priliki popuščati Rim.

Teško pa je ugibati, kaj prav za prav misli in namerava Mussolini. Na eni strani je dal sporočiti v Parizu, da je pripravljen proučiti katerikoli nov predlog za poravnavo spora z Abesinijo, na drugi strani pa zagotavlja v govorih in izjavah, da Italija ne bo odnehala, dokler ne izvede svojega programa v Vzhodni Afriki.

Pa tudi v Afriki se dogodki ne razvijajo nič preveč povoljno za Italijane. V par večjih bitkah, ki so jih imeli zadnje dni z Abesinci, so bili vpadniki poraženi in so morali bežati pred črnici. Tako na primer v bližini Ende Silasseja, ki se nahaja svojih 50 km zapadno od svetega mesta Aksuma. Pod vodstvom dedžazmača Aželua je 3000 Abesincev ponoči prebrzdalo reko Takazze, kjer mrgoli kokodrilov, iznenada napadlo italijanske vrste ter spravilo mednje nepopisno zmedo. Po kratkem boju, v katerem so Italijani pustili na bojišču mnogo mrtvih, so se morali vpadniki umakniti. Abesinski povelj

nik je takoj ugenil, da bodo Italijani poslali opačenja iz Aksuma. V naglici je dal pripraviti pasti za tanke na poti, kekatere se poslužujejo karavane, poskril je svoje ljudi in čakal, da se približajo sovražniki. In res so vpadniki prišli. Tedaj so izuzena planili iz svojih skrivališč Abesinci in vnel se je strašen boj na sablje in bajonete. Iz tankov ki so sledili pehoti, Italijani niso mogli streljati s strojnimi, ako niso ho-

Abbi-Adiju, v bližini Tembiena in drugod. Abesinci se skoro povsod poslužujejo naslednje taktike: približajo se Italijanom ponoči, napadejo iz zasede in spuste se v boj na sablje, ko jim grozi zračni napad; letala se tako ne morejo posluževati bomb in strojníc, ker bi sicer za dele tudi lastne vojake.

Poročila časopisnih poročevalcev pravijo, da so Abesinci naravnost krvoločni v svoji bojevitosti.

Iz Abesinije: zgoraj: Abesinski vojšak se je vrgel pred cesarjem na tla v znak spoštovanja. Spodaj: Italijani razdeljujejo v Aksumu kruh, da bi pridobili prebivalstvo na svojo stran

Stojadinović je reorganiziral vlado

Radi nesoglasij v jugoslovanski vladi sta podala ostavko minister za javna dela Miloš Bobić in pa minister za telesno vzgojo Mirko Komnenović. Dr. Stojadinović je takoj izvedel reorganizacijo svojega kabineta. Za novega ministra javnih del je bil imenovan Marko Kožulj, za telesno vzgojo pa Dragisa Cvetković; Oba nova ministra sta člana Jugoslovanske radikalne zajednice.

teli zadeti tudi svojih ljudi. Tekom boja so tanki začeli nervozno manevrirati na levo in desno, da bi prišli v ugodne pozicije, pa so pri tem štirje štrbunknili v jame; drugim šest tankom je pa zmanjkal bencin ter so jih morali Italijani pustiti na bojišču. V isti bitki so Abesinci vzeli Italijanom tudi 28 strojníc, 2 kamiona ter dva avtomobila. V boju je padlo 350 Italijanov, med njimi 150 belokožcev. Par tisoč Eritrejev, ki so se borili na Italijanski strani, je po bitki dezertiralo k Abesincem. Drugi spopadi so se izvršili pri

Italijanskim osvojevalnim načrtom pa za sedaj slabo kaže. Odločilne ofenzive, ki naj bi jo bil sprožil Badoglio, do sedaj še ni in če se Italijani ne požurijo, bo kmalu postala nemogoča. V februarju začne namreč spet deževati in večjih operacij tedaj tudi ne bo.

PARNIK ZLETEL V ZRAK

V Santosu se je dogodila huda in nenavdna nesreča. Okoli poldne, ko so razkladali blago iz parnika "Britt Marie", je v skladiščih ladje iznena da začelo goreti. Plameni so kmalu prodrli do velikega sklada solitra ter povzročili strahovito eksplozijo. Ladja se je razletela na kosce ter se takoj potopila. Eksplozija je bila tako silna, da so se poslopja v mestu stresla kakor o potresu; nekatere dele ladje je pognalo do 50 metrov v zrak, kose strojev pa so našli celo 300 metrov daleč. Goreče vreče so letale tudi na kopno ter povzročile požar v skladiščih.

Sest oseb je izgubilo življenje in mnogo jih je bilo ranjenih. Da ni bilo število žrtev večje, se je treba zahvaliti dejstvu, da so člani moštva in težaki pobegnili na suho, ko so videli, da požara ne morejo pogasiti ter da grozi nevarnost eksplozije. Parnik je prihajal iz Čileja.

Pravijo, da tako hude nesreče ne pominjajo se v santoskem pristanišču.

Blagopokojni viteški kralj Aleksander I. Ujedinitelj

(Predavanje dr. I. Jelavića)

2. Da ta moment se bolj osvetlim, Vam ga bom prikazal v dveh nasprotujočih si barvah.

Zamislite, gospoda, Veliko Britanijo in Jugoslavijo — eno izmed najstarejših in eno izmed najmlajših evropskih dežel; Veliko Britanijo, že pred skoro tisoč leti urejeno, Jugoslavijo pa še do včeraj zasuznjeno — Saj zapuščila se leta 1868 turški asker beograjsko trdnjavo in 1878 izgubi Porta Bosno. V letih 1912—13 priključil Srbija k sebi Staro in Južno Srbijo, po dveh uspešnih balkanskih vojnah. Šele v novembru 1918, po zaključitvi velike svetovne vojne prekine Narodno Veče vseh Srbov, Hrvatov in Slovencev svoje odnose z Avstro-ogersko monarhijo na vsem etnografskem teritoriju, na katerem žive ta tri plemena enega in istega naroda.

V novo državo, ki se končno stori 1. dec. 1918, pridejo Srbija, Crna gora in neodvisna država SHS, stvorjena na ozemlju bivše Avstro-ogerske monarhije.

Moram za hip prekiniti ta sled misli, da Vas opozorim na neko nad vse važno činjenico, ki daje osnovno barvo našemu portetu.

V vseh teh velikih dogodkih, ki se sučejo okrog naše osvoboditve in našega ujedinjenja, radi katerega sta morali propasti dve cesarstvi, Avstrija in Turška, ima odločilno vlogo naša narodna dinastija Karagjorgjevičev, počeni od Vodje pa do Kralja Ujedinitelja. Osvobodjena Srbija je bila odkupljena s krvjo svojega Vodje, osvobodena in ujedinjena na Jugoslavija pa s krvjo svojega Vi teza in Krmarja, kralja Ujedinitelja. Dva svoja največja graditelja je ta država-stvor vzdala v soje temelje.

Nikakor torej ne pretiravam, ko pravim, da se bodo v eni točki strinjali z menoj tudi oni, ki mrzijo kralja Aleksandra: da je bilo njegovo vladanje težko.

Naj Vas povedem samo skozi neka tere hodnike našega labirinta, pa prepustim potem Vam samim popolno svobodo presojanja.

V Jugoslavijo, veliko in novo državo, osnovano ob nastopu nove zgodovinske dobe, ki nič skupnega z onodobno, katera je prenehala leta 1914, vstopijo: Srbi, Hrvati in Slovenci; katoličani, pravoslavni in muslimani; stara generacija politikov, ki je po srečnem naključju odnesla živo glavo iz vrtnčastega svetovnega klanja; vstopijo svobodna kraljevina Srbija, svobodna kraljevina Crna gora, samostojna kraljevina Hrvatska, Slavonija in Dalmacija; v novo državo pride, kakor pravimo Hrvati, "sve i svašta", nasprotujoče si, raznolično determinirano, in vsak nosi s seboj svoj izvorni greh.

V Veliki, novi državi, nadaljujejo vsi in v vseh pravih svoje predvojno, malo, kraljevno in preživeto življenje. In vsak hoče, da svoje, zle pa ali zgoda, uveljavi kot osnovo, kot podlago za novo in skupno življenje. Vsi in v vseh strani, brez ene same izjeme, stopajo po krivih poteh. Pride do spopadov, ki so tudi v normalnih prilikah nezogibni v demokratski in parlamentarni deželi.

Stare, se pred vojno organizirane stranke, prevladajo. Nove, mlade, se ne dobro utrjene stranke, ki nimajo parlamentne večine, se bijejo v opoziciji z vsemi mogočimi sredstvi demagogije. Ljudskim tribunalom malo manjka, da ne grizejo. Mudi se jim. Čim prej in z vsemi sredstvi parlamentarne opozicije ter opozicionalne destrukcije, s katero se pridobivajo mase, si morajo zagotoviti parlamentarno večino. Kajti samo po tej poti, potom parlamentarne večine, je mogoče priti v parlamentarni in demokratski državi do vlade in do državne uprave.

Nadaljevana predvojna strankarska opredelitev, ki se je bila, po sili prilik, v katerih so poedini deli naroda živeli, formirala plemenski, so v novi državi tako stvorjene, da se očitujejo kakor plemenske skupine. Naravno je, da povzročita ta pojav, poleg strankarske tudi plemensko opredeljevanje, tako da se naše strankarsko-politično življenje samo po sebi pretvaja iz strankarske v plemensko borbo.

Pa še več: Poleg tega, da je ta strankarska opredelitev plemenska, je v glavnih potezah tudi verska.

Naše strankarsko-politično življenje v novi državi oživlja in okreplja, po nesrečnem vplivu prilik, vse izvorne grehe, ki so skozi stoletja preprečevali ustanovitev skupne države Južnih Slovanov.

(Dalje v pr. števil.)

Srečno novo leto!

Cenj. naročnicam in naročnikom, bralcem in prijateljem "Novega lista", kakor tudi sploh vsem našim izseljencem iskreno in vroče želimo čim več sreče in zadovoljstva v letu 1936!

Uredništvo in Upr.

V novo leto

1935 se nagiba h koncu. Uvrstili ga bomo med ona nič vesela leta krize in nadlog, ki jih je že dolga vrsta in tekem katerih so bili narodi podvrženi težkim preizkušnjam.

Res je sicer, da se je tekom leta, ki se bo kmalu umaknilo novemu, gospodarski položaj za trohico izboljšal; brezposelnost se je skoro v vseh državah sveta nekoliko omilila, vendar pa so prilike, v katerih živita delovna sloja — delavski in uradniški — še vedno takšne, da komaj dopuščajo skromno življenje, polno odrekovanja in polno skrbi.

Te ugotovitve veljajo, z raznimi odtenki, za vse dežele sveta in tudi za naše izseljstvo v Argentini. Baš v zadnjem četrtletju 1935 je močno skupino naših izseljencev, zidarje, zadel v gospodarskem oziru močan udar rec radi dolgotrajne stajke, s katero so naši ljudje zgubili do sedaj svojega pol milijona pesov na mezdah. Prav mnoge naše družine so imele ob koncu leta res žalostne praznike in marsikje primanjkuje tudi najpotrebnejšega.

Posledice te stavke (ki je sicer, kakor smo že večkrat naglasili, utemeljena, potrebna in ki mora dovesti do končne zmage zidarjev) so se začele močno čutiti tudi v skupnem kulturnem in gospodarskem snovanju naše buenosaireske naselbine. In to je naravno; v mnogih družinah ni majo niti za kruh — kako bi imeli za druge stvari, ki morejo biti koristne, a niso neobhodno potrebne?

K skrbem, ki jih povzročajo našim izseljencem tukajšnje neprilike, se pridružujejo še bridke skrbi, ki jih imajo za svojece v starih krajih. Pretežna večina Slovencev v Južni Ameriki je iz Primorske in od tam prihajajo prav žalostne vesti: mnogi imajo svoje brate, sinove in sorodnike na afriških bojiščih, kamor jih je poslal fašistični imperIALIZEM, od doma pa prejajajo poročila o vedno večjem pomanjkanju, o vsak dan hujši mizeriji.

Z lahkim srcem se poslavljamo od starega leta. Z lahkim srcem in z zdravim, optimističnim zaupanjem, da se bodo prilike v mnogih ozirih izboljšale v novem letu, ki je sedaj na pragu.

20.000 VOJAKOV SE JE ŽE VRNILO

Glasom poročila uprave Sueskega prekopa je italijanska vlada poslala v Afriko, odkar so začele vojne priprave pa do konca novembra t. l., vraga 304.000 mož; vrnilo pa se je v istem času skozi prekop v Evropo okrog 20.000 ranjenih in bolnih vojakov.

Slika iz abesinskega mesta Harrar, kamor bi Italijani radi prišli a jim zapirajo pot oddelki abesin. vojske

